

har denne Anskuelse, troer jeg, det vilde være en stor Samvittigheds Sag at stemme for en saadan ny directe Skat. — Tiden er allerede frenden betydelig frem, og jeg skal ikke opholde det ærede Thing med at gaae ind paa Enkeltighederne i Loven, skjøndt der ogsaa i saa Henseende findes Meget, som ikke tiltaler mig, men jeg vil kun sige, at dersom der ikke fra nogen Side fremkommer andre Oplysninger for det Første om denne Stats Nødvendighed i dens store Almindelighed og dernæst om Nødvendigheden af, at det Beløb, der trænges til, netop skal tilveiebringes ved en directe Skat, maa jeg med stadigt Hensyn til de Forhold og Omstændigheder, som efter min Opfattelse for Tiden ere herskende i Landet, mildest talt betænke mig 2 Gange, før jeg giver min Stemme til denne Lov.

H. Sæge: Det er ganske naturligt, at allerede under Finanslovens Behandling har Hovedforhandlingen dreiet sig om det Spørgsmaal, om vi skulle have denne Stattelov eller ikke, om vi skulle stemme imod den eller ikke. Dette har ganske vist den meest praktiske Betydning af alle de Spørgsmaal, der iaar have rejst sig under Finanslovens Behandling, og derfor maa ogsaa denne Lov betragtes som et vigtigt Supplement til Finansloven. Jeg troer med flere ærede Talere, at den høitærede Finansminister har svækket sin Stilling ved at kalde denne Skat en overordentlig Skat for et enkelt Aar, thi jeg kan ikke nægte, at jeg kan samstemme med ærede Talere, som have gjort gjældende, at naar det blot gjælder om for næste Aar at skaffe den Million, her kræves, kunne vi nogenlunde komme igjennem. Jeg vil ikke sige, at det vilde være rigtigt i saa Fald at forkaste Loven, men jeg vil erkjende, at det kunde være tvivlsomt, om man ikke skulde erklære sig imod den, da man kunde gjøre det uden meget store Betænklichkeiten. Jeg kan imidlertid ikke nægte, at jeg seer paa denne Lov paa en noget anden Maade, og jeg vilde ønske, at den høitærede Finansminister ved en fornyet Overveielse vilde fremdrage det Spørgsmaal, om det ikke er rettere at bevilge denne Lov for flere Aar. — for de Aar, i hvilke det vil være vanskeligt for os at komme

igjennem uden en saadan Stat. Den høitærede Finansminister veed ligesaa godt som jeg, at dersom der ikke indtræder særdeles gunstige Omstændigheder, maae vi give denne Skat Aar for Aar, ialtsald til den Tid, da de store Afbetalinger paa Statsgjælden ophøre, hvilket jeg antager vil være i 1877 og ikke, som et æret Medlem sagde, i 1876. Det, der for mig i saa Henseende har nogen Betydning, er at sammenligne vor nuværende Stilling med vor Stilling nogle Aar tilbage. Jeg vil ikke besvære med Tal, ialtsald kun med enkelte, men jeg vil pegs paa 3 Perioder og sammenligne enkelte Hovedposter. Jeg tager da først Aaret 18⁵⁹/₅₇. Ved den Tid begynde vi at forvinde vor tidligere Krig, vi havde endnu Dresundstolden, og Indtægterne fløde i det Hele taget temmelig rigtigt, netop i de Aar, der gif forud for den Krigs, som senere virkede kammende i mangfoldige Forhold. Vi havde dengang en Statsgjæld paa 117 Millioner; vi havde allerede afbetalt en Deel paa vor Gjæld fra Krigen. Vi havde af den Hovedindtægtskilde, som vi kalde Statsactiverne i Forbindelse med Statens Domainer, altsaa den Statsformue, som giver os Renter og hjælper os til at bære en stor Deel af Aarsudgifterne, et samlet Beløb af c. 7 Mill. — Indtægterne af Lauenborg, der betragtedes som en Domaine, de øvrige Domainers Renter af Statsactiverne og Sund- og Strømtolden. — Tolden udgjorde i dette Aar, naar jeg fradrager Lønningsforbedringen til Toldmændene, over 8,400,000 Rd. Vi betalte i dette Aar paa Statsgjælden i Renter og Afdrag 7,887,000 Rd. Udgifterne til Krigs- og Marineministerierne, som jo ere af de Udgifter, som navnlig være stærkt, udgjorde i det Aar tilfammen noget over 6,400,000 Rd., medens Pensionerne omtrent vare 1½ Mill. Lad os nu see, hvorledes Forholdene styde i 1862—63, da var Dresundstolden afløst. Vi havde faaet Dresundsfonden og besluttet, at den skulde bevares som en særlig Fond, der, saavidt fkee kunde, — men rigtignof meget usuldfømt — skulde erstatte os Indtægterne af Dresundstolden. I dette Aar 1862—63 der gif lige forud for Krigen, var vor Gjæld omtrent 104 Mill., den længstgigste Gjæld